

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Ladislavem Hejtmánkem ve věci

žalobce: **A. T.**

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. března 2026, č. j. KRPA-108934-10/ČJ-2026-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2026, č. j. KRPA-108934-10/ČJ-2026-000022-ZZC. Tímto byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Na základě § 124 odst. 3 téhož zákona byla doba zajištění stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Žalobní argumentace

[2] Žalobce namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec neposoudil reálnou proveditelnost žalobcova správního vyhoštění v dohledné době, přičemž argumentuje judikaturou Nejvyššího správního soudu. Zdůrazňuje, že jeho rozšířený senát ve vztahu k zajištění uvedl, že v době rozhodování musí být vyhoštění možné realizovat alespoň potenciálně, jinak ztrácí svůj zákonný smysl.

[3] Dále žalobce uvádí, že jako občan Ruské federace nemá cestovní doklad. Proto musí být individuálně posouzena možnost jeho návratu do vlasti, a to včetně překážek vycestování, spolupráce zastupitelských úřadů a jeho osobních a rodinných poměrů. Zdůrazňuje, že v České republice dlouhodobě pobývá, dohovoru se českým jazykem, je zde jeho rodinné zázemí a nezletilé dítě. Žalovaný se těmito skutečnostmi v napadeném rozhodnutí vůbec nezabývá. Skutkový stav proto není zjištěn bez důvodných pochybností. Žalobce shledává zajištění bezúčelným a proto nezákonným.

[4] Namítá také, že zajištění má sloužit jako krajní prostředek. Z toho důvodu měl žalovaný povinnost zhodnotit, zda nelze uložit některá ze zvláštních opatření, případně vysvětlit, z jakého důvodu to není možné. Žalovaný jen obecně uvedl, že zvláštní opatření nejsou dostačující. Nezohlednil žalobcovu osobní situaci, ani jeho dosavadní chování. Proto nedokázal unést své důkazní břemeno ve vztahu k naplnění zákonných podmínek pro žalobcovo zajištění.

[5] Rovněž uvádí, že správní spis neobsahuje žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by plynul závěr, že by měl žalobce mařit či ztěžovat výkon daného rozhodnutí, nerespektovat uložené povinnosti či představovat jiná rizika. Žalobcovo zajištění tak žalovaný fakticky odvodil jen od žalobcova nelegálního pobytu. To však judikatura Nejvyššího správního soudu vylučuje. Neprokázal tedy jeho nezbytnost a neposoudil jeho přiměřenost.

[6] Z výše uvedených důvodů žalobce shledává napadené rozhodnutí nezákonným a nepřezkoumatelným. Požaduje, aby jej soud zrušil. Zároveň požaduje, aby soud ve výroku rozsudku uvedl, že zajištění musí být bez zbytečného odkladu ukončeno.

III. Vyjádření žalovaného

[7] Žalovaný uvedl, že nabytím právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce dne 16. 4. 2024 byla naplněna první z podmínek zajištění zakotvených v § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (jednalo se o rozhodnutí Policie České republiky, Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 19. 3. 2024, č. j. KRPA-140893-36/ČJ-2024-000022). K vycestování měl žalobce 30 dnů od nabytí právní moci daného rozhodnutí, což však neučinil. Následně byl proto dne 24. 2. 2025 zajištěn na dobu 90, a to rozhodnutím s č. j. KRPA-64204-9/ČJ-2025-000022. Zastupitelský úřad Ruské federace však žalobci nevydal náhradní cestovní doklad. Odpadly tak důvody k žalobcovu zajištění a tento byl proto 7. 8. 2025 ze záchytného zařízení propuštěn.

Žalovaný vydal žalobci výjezdní příkaz na dobu 30 dnů (platnost do 5. 9. 2025). Ani poté žalobce nevycestoval. Žalovaný mu proto rozhodnutím ze dne 16. 10. 2025, č. j. KRPA-327181/ČJ-2025-000022, opětovně stanovil lhůtu k vycestování, tentokrát 60 dnů. Žalobce měl vycestovat do 14. 12. 2025. Žalobce je od 11. 2. 2019 do 31. 12. 2999 veden v evidenci nežádoucích osob. Dle žalovaného proto byly naplněny důvody zakotvené v § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

[8] V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí byla řešena také realizovatelnost žalobcova správního vyhoštění. Žalovaný shledal neexistenci dlouhodobých překážek. Žalobce na území pobýval nelegálně až do 31. 3. 2026, kdy proběhla kontrola policejní hlídkou. Při podání vysvětlení žalobce do protokolu (č. j. KRPA-108934-9/ČJ-2025-000022) uvedl, že o existenci rozhodnutí o jeho správním vyhoštění věděl. Území neopustil, jelikož zde má svou družku a syna. Zároveň nedisponuje platným cestovním dokladem. K vycestování by potřeboval mít více času. Žalovaný má za to, že nová lhůta stanovená žalobci představuje dostatečné množství času pro to, aby si žalobce prostřednictvím zastupitelského úřadu Ruské federace zařídil náhradní cestovní doklad. Upozornil také, že žalobce měl možnost požádat o stanovení nové lhůty za účelem vycestování. Žádost by však musela být podána ještě v rámci oprávněného pobytu, tedy v době platnosti výjezdního příkazu. Této možnosti využito nebylo.

[9] Ve vztahu k posouzení nemožnosti uložení některého ze zvláštních opatření žalovaný odkazuje na str. 5-7 napadeného rozhodnutí, kde toto odůvodnil. S odkazem na § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců uvádí, že nasvědčují-li zjištěné skutečnosti tomu, že by žalobce mařil výkon správního vyhoštění, provede se přímo zajištění, aniž by nejdříve byla uplatněna některá ze zvláštních opatření. Argumentuje žalobcovým přístupem a nerespektováním právních předpisů České republiky. Žalovaný totiž z žalobcova jednání dovodil jeho neochotu z území vycestovat.

[10] Žalovaný odkázal také na závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38. Zdůraznil, že žalobcovy rodinné vazby zohledněny byly. V roce 2005 získal žalobce povolení k trvalému pobytu. Od roku 2006 však začal páchat trestnou činnost, přičemž dne 7. 1. 2015 o pobytové oprávnění přišel. V rejstříku trestů má žalobce 11 záznamů, poslední rozsudek je ze dne 19. 9. 2023. K posouzení dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života odkázal na str. 4 daného rozhodnutí.

[11] Žalovaný proto navrhl žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

[12] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.

[13] Dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí: „*Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění nebo trestu vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie, Islandskou republikou,*

Lichtenštejským knížectvím, Norským královstvím nebo Švýcarskou konfederací zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění nebo nevycestoval z území na základě výzvy soudu k vycestování podle trestního řádu.“

[14] Dle § 124 odst. 3 věty první a druhé téhož zákona platí: „Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi.“

[15] Dle § 123b odst. 1 téhož zákona platí: „Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo

d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“

[16] Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti, které má za podstatné pro rozhodnutí v této věci.

[17] Dne 31. 3. 2026 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou v ulici XXXv Praze. Na výzvu k prokázání totožnosti nejdříve uvedl jméno XXX. Policie následně operativně pátrací činností zjistila, že se žalobce již v minulosti za tuto osobu vydával. Žalobce tak byl na základě údajů v policejních evidencích ztotožněn svým pravým jménem. Žalobce policejní hlídce poté řekl, že prvně uvedené jméno patří jeho mladšímu bratrovi, a že mu jeho použití již několikrát prošlo. Žalobce byl proto omezen na osobní svobodě.

[18] Ve správním spise je rovněž založeno rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2024, č. j. KRPA-140893-36/ČJ-2022-000022-VP, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a byla mu stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky, v délce dvou let.

[19] Žalobcovu trestní a pobytovou historii shrnul zdejší soud již v rozsudku prvního senátu ze dne 25. 3. 2025, č. j. 1 A 14/2025-26, kterým zamítl žalobcovu žalobu, kterou tehdy brojil proti rozhodnutí žalovaného o jeho zajištění ze dne 24. 2. 2025, č. j. KRPA-64204-9/ČJ-2025-000022-ZZC. Soud proto cituje body 14 a 15 daného rozsudku:

„Dále ze správního spisu vyplynulo, že žalobci bylo uloženo dne 19. 3. 2024 správní vyhoštění rozhodnutím čj. KRPA-140893-36/ČJ-2022-000022-VP, Krajským ředitelstvím Policie hl. m. Prahy, odborem cizinecké police, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort

na dobu 2 let poté, co žalobce nevystěsoval z území ve lhůtě 30 dnů od pravomocného ukončení řízení ve věci jeho třetí žádosti o mezinárodní ochranu (rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 10. 2021, čj. 19 Az 31/2021-37, v právní moci dne 3. 2. 2022), tj. do 5. 3. 2022. Uvedené rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 16. 4. 2024. Žalobce převzal toto rozhodnutí ve věznici Vinařice, kde vykonával trest odnětí svobody od 3. 8. 2023 do 16. 12. 2024. Doba k vycestování byla stanovena podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, avšak pro případ, kdy by tato lhůta měla začít běžet v době uvěznění žalobce, bylo stanoveno, že počne běžet až ode dne propuštění žalobce na svobodu. Žalobce byl propuštěn z výkonu trestu dne 16. 12. 2024. Lhůta k vycestování na základě rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 19. 3. 2024 tak počala plynout od 17. 12. 2024 a uplynula dnem 15. 1. 2025. Žalobce v této lhůtě, ani poté až do svého zadržení při pobytové kontrole dne 23. 2. 2025, z území ČR opět nevystěsoval.

Z pobytové historie žalobce též vyplynulo, že mu bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění [(i) dne 31. 10. 2018 na dobu 5 let, vykonatelnost od 6. 3. 2022, tj. poté, co uplynula lhůta k vycestování po zamítnutí třetí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu soudem; (ii) dne 19. 3. 2024 - po komplikovaném procesním průběhu zahájeném dne 29. 4. 2022 zahrnujícím i trestní fázi řízení – na dobu 2 let, vykonatelné od 16. 1. 2025], za tímto účelem byl též několikrát zajištěn (i) 17. 6. 2019, (ii) 5. 11. 2020, (iii) 17. 7. 2021, (iv) a nyní dne 24. 2. 2025), a také opakovaně neúspěšně žádal dne (i) 19. 6. 2019, (ii) 8. 11. 2020, (iii) 22. 7. 2021, (iv) a naposled dne 2. 3. 2025, o mezinárodní ochranu podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Případné podané opravní prostředky nebyly úspěšné. Žádné z jeho žádostí o mezinárodní ochranu nebylo vyhověno. Žalobce byl dokonce opakovaně soudy ČR trestán, i opakovaně vykonával trest odnětí svobody, jak vyplývá z lustrace v Centrální evidenci vězňů (CEVO), založené ve správním spisu - (i) 28. 3. 2013 – 22. 5. 2013, (ii) 27. 7. 2013 – 20. 11. 2014, (iii) 25. 10. 2016 – 25. 4. 2017, (iv) 21. 8. 2017 – 17. 2. 2019, (v) 3. 8. 2023 – 16. 12. 2024. Ke dni tohoto rozsudku měl ve svém trestním rejstříku celkem 11 záznamů, počínaje rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 5. 12. 2006, sp. zn. 4 T 208/2006 a konče rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 19. 9. 2023, sp. zn. 43 T 74/2021, které vedlo k jeho zatím poslednímu uložení trestu odnětí svobody v délce 10 měsíců. Převážně byl žalobce souzen za majetkovou trestnou činnost (krádeže, loupeže), ale také za činnost podřaditelnou pod tzv. „drogovou kriminalitu“. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí v souvislosti s trestní minulostí žalobce opírala o výpisy z úředních evidencí a dále též o rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 19. 3. 2024, na které odkazuje v různých částech napadeného rozhodnutí. V odkazovaném rozhodnutí je velmi podrobně popsán průběh trestních řízení, deliktů, kterých se žalobce dopustil i sankcí, které mu byly a kdy za ně uloženy, a žalobce tyto skutečnosti nikdy nepopíral a nečiní tak ani v žalobě.“

[20] Dále je ve správním spise obsažen „Protokol o podání vysvětlení“ ze dne 31. 3. 2026, č. j. KRPA-108934-9/ČJ-2026-000022-ZZC. V něm žalobce na otázku, zda si je vědom uloženího správního vyhoštění ze dne 19. 3. 2024, svého neoprávněného pobytu na území a dne 16. 10. 2025 nově stanovené 60denní lhůty k vycestování, kterou nerespektoval, uvedl: „Ano, vím to, že jsem tu dostal správní vyhoštění, rozhodnutí o nové lhůtě k vycestování a že jsem měl odcestovat. Já jsem to ale neudělal kvůli rodině a kvůli tomu, že nemám pas, na který bych mohl cestovat.“ Uvedl rovněž, že si je vědom toho, že je veden jako nežádoucí osoba se zákazem vstupu. Na otázku, proč se i nadále nachází na území České republiky zopakoval, že nemá cestovní doklad, má zde rodinu a navíc uvedl, že by potřeboval více času k vycestování. K dotazu ohledně doručovací adresy uvedl, že je k zastizení na adrese ve Střešovičkách, kde bydlí se svojí rodinou. Ve vztahu ke krokům k případnému vycestování

vedl: „Kdybych měl pas, tak to nějak vymyslím a udělám s rodinou, ale bez pasu nemůžu nikam“. K otázkám týkajícím se jeho práce a zajišťování finančních prostředků uvedl, že oficiálně nepracuje, má pouze občasné brigády. Do prosince roku 2024 byl vězněn ve věznici Vinařice. Dodal: „Peníze na život mám z minulosti a získávám je teď, kde se dá.“ Na otázky ohledně rodinného života uvedl, že je svobodný a má malého syna. Jeho otec žije v Moskvě. On sám byl v Rusku naposledy v roce 2014. V České republice žije ve společné domácnosti se svojí přítelkyní, která je občanem Evropské Unie a České republiky, a se svým synem a rodinou. Na území České republiky nemá žádný majetek. Kromě svého syna se zde nemusí finančně starat o žádnou jinou osobu. Nemá pracovní povolení ani zdravotní pojištění. Na otázku, zda má finanční prostředky k vycestování, uvedl: „Peníze na vycestování bych si asi dokázal sehnat, ale nechci odjet. Mám tu rodinu.“ Když byl tázan, zda učinil nějaké kroky ke zlegalizování svého pobytu na území nebo k vycestování, uvedl: „Ne, nic jsem neudělal pro legalizaci mého pobytu nebo vycestování. Chtěl jsem tu prostě zůstat. Chápu ale svoji situaci.“ Dále byl žalobce dotazován ve vztahu k možnosti uložení některého ze zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvedl: „Mám tu adresu, na které jsem přihlášený a bydlím. Je to u mé přítelkyně, ale nejsem zapsán v nájemní smlouvě a nedávám jí žádné peníze, protože vlastně nemám. Peníze na složení finanční záruky žádné nemám.“ Dále uvedl, že již několikrát žádal o udělení mezinárodní ochrany, ta mu však nebyla udělena. Na otázku, zda páchal trestnou činnost na území České republiky, uvedl: „Měl jsem toho tady víc. To určitě víte. Teď se ale snažím být lepší člověk i kvůli tomu synovi a rodině. Naposledy jsem seděl za to, že jsem vykradl byt. To bylo v březnu roku 2023 a byl jsem tam ve vězení až do poloviny prosince 2024. Pak mě propustili, já si chtěl zařídit pas a zůstat tady. Nevěděl jsem o tom, že se mám někde hlásit, ale myslel jsem si, že budu muset mít něco na to, abych tu mohl zůstat. Proto jsem začal s tím pasem. Zatím jsem ho ale nedostal.“ K otázce, zda je mu známa nějak překážka vycestování, uvedl: „Překážka je ta, že [v Rusku] mám problémy z minulosti a díky tomu se tam nechci vracet. To byl taky důvod, proč jsem tady zůstal, pak rodin[a], pas a ostatní už znáte“. Na otázku, co by pro něj znamenal návrat do Ruska, uvedl: „(...) pro mě znamená to, že se tam budu muset vrátit a tam mít problémy díky mé minulosti. Musel bych i do války“. Dodal, že je zdravý, s ničím se neléčí, nenavštěvuje pravidelně žádného lékaře ani nebere pravidelně žádné léky, občas XXX.

[21] Následně se soud zabýval jednotlivými žalobními námitkami.

[22] Ve vztahu k námitce nevyužití žádného ze zvláštních opatření žalovaným soud předně připomíná závěry Nejvyššího správního soudu formulované v usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, na který odkazoval žalovaný v napadeném rozhodnutí i ve svém vyjádření k žalobě. V bodě 32 daného usnesení Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „[z]ákladním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí obrozit výkon správního vyhoštění (§ 123b odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto obrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění.“ V bodě 36 následně uvedl, že „je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Žalovaná musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace“.

[23] Možností uložení některého z mírnějších opatření se žalovaný zabýval na str. 5-7 napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k povinnosti dle § 123b odst. 1 písm. a) žalovaný shledal, že ačkoli žalobce nahlásil adresu svého pobytu, je žalobce nekontaktní osobou, u níž je dána důvodná obava z opětovného nerespektování uloženého správního vyhoštění a rozhodnutí o stanovení lhůty k vycestování. Žalobce by tak nebyl pro správní orgány dohledatelným. Odkazuje zde rovněž na porušování právních předpisů žalobcem. Nemožnost uložení povinnosti dle § 123b odst. 1 písm. b) žalovaný zdůvodnil vyjádřením žalobce během podání vysvětlení, kde do protokolu uvedl, že nemá dostatek finančních prostředků na složení finanční záruky. Podle § 123b odst. 1 písm. c) dle žalovaného nebylo možno postupovat, jelikož žalobce neposkytl žádnou záruku, že by se osobně hlásil policii v jí stanovené době. Naopak zdůrazňuje, že žalobce opakovaně nevycestoval a vycestovat ani nechce. V případě, že by žalobce nebyl kontrolován policejní hlídkou dne 31. 3. 2026, i nadále by na území České republiky nelegálně pobýval. Žalovaný vyloučil také postup dle § 123b odst. 1 písm. d), jelikož vyhodnotil, že žalobce nemá místo, kde by se mohl zdržovat. Uvedl, že žalobce sice nahlášenou adresu pobytu má, nejedná se však o řádné ubytování. Žalobce není veden v nájemní smlouvě, může proto dané obydlí kdykoli opustit. Dodal, že ani narození syna jej neodradilo od páčání trestné činnosti.

[24] Soud se s výše uvedeným hodnocením možnosti uložení zvláštních opatření žalovaným ztotožňuje. Z žalobcovy pobytové historie je zřejmá snaha o zabránění vycestování z České republiky. Žalobce při pohovoru sám potvrdil, že si je rozhodnutí o vyhoštění i neúspěšných žádostí o mezinárodní ochranu vědom. Žalobce rovněž již dvacet let páchá trestnou činností. Má jedenáct záznamů v rejstříku trestů. Během pohovoru sám potvrdil, že nemá finanční prostředky ke složení finanční záruky. Její složení tak ani sám nenavrhoval. Soud proto souhlasí s názorem žalovaného, že v daném případě nebylo možné uložit žádné z mírnějších opatření uvedených v § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[25] Žalobce rovněž žalovanému vytýkal, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepopsal konkrétní úvahy, kterými by zdůvodnil, proč nezohlednil žalobcův dlouhodobý pobyt v České republice, jeho schopnost dohovorit se českým jazykem, ani jeho rodinné zázemí s nezletilým synem. Soud však shledal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí (na str. 4) rodinnými vazbami žalobce na Českou republiku zabýval, a to dle názoru soudu dostatečně podrobně. Žalovaný uvedl, že si je vědom rodinného zázemí žalobce v České republice. Zdůraznil však, že žalobcova trestní a správní minulost v daném případě převáží nad rodinnými vazbami. Rovněž uvedl, že žalobce pobýval dříve (od roku 2005) na území legálně, jelikož získal pobytové oprávnění. O to však přišel v důsledku páčání trestné činnosti, s kterou započal roku 2006. Žalobce tak vědomě a opakovaně páchal trestnou činností, o čemž svědčí jedenáct záznamů v rejstříku trestů. Žalovaný poté uvedl, že ač nemá v úmyslu zpochybňovat citové vazby mezi žalobcem, jeho družkou a synem, měl žalobce na péči o tyto vazby myslet v době, kdy mu byl uložen podmíněný trest, a kdy se mu narodil jeho syn. V době žalobcovy nepřítomnosti lze s jeho rodinou v České republice komunikovat přes telekomunikační zařízení a internet. V době výkonu trestu žalobce rovněž nemohl o svého syna pečovat, a proto se o něj musela starat sama jeho družka. Soud má za to, že žalovaný konkrétně vysvětlil, které skutečnosti zohledňoval v rámci svého rozhodování. Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neskýtá konkrétní úvahy žalovaného. Naopak soud shledal, že žalobce bral v úvahu žalobcovu rodinnou situaci, zejména jeho nezletilého syna. Byl si vědom také žalobcova dlouhodobého pobytu v České republice. Uvedl však konkrétní důvody, spočívající v žalobcově neochotě řídit se vnitrostátními právními předpisy a v rovněž v jeho

úmyslu i nadále (byť nelegálně) setrvávat na území České republiky, jež dle názoru soudu v daném případě zřejmě převáží nad žalobcem namítanými rodinnými vazbami.

[26] Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný neposoudil jeho dosavadní chování. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však jasně plyne, že právě dosavadní chování žalobce (viz výše) bylo jedním ze stěžejních důvodů k rozhodnutí o zajištění žalobce. Soud zde rovněž připomíná, že k totožnému posouzení dospěl zdejší soud již v rámci posouzení žaloby, kterou žalobce brojil proti svému zajištění dne 24. 2. 2025 (viz body 27-31 rozsudku ve věci 1 A 14/2025).

[27] Žalobce dále namítal také reálnou neproveditelnost svého vyhoštění v dohledné době. Uváděl, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dovedl pozbytí zákonného smyslu zajištění za situace, kdy již v době, kdy je o zajištění rozhodováno, není možno vyhoštění ani potenciálně realizovat. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl: „V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný také vypořádal s otázkou možné realizovatelnosti správního vyhoštění, přičemž dospěl k závěru, že neexistují dlouhodobé překážky, které by znemožňovaly cizince vyhostit.“ Dále dodal, že nově stanovenou lhůtu považuje za dostatečně dlouhou k tomu, aby se žalobce dostavil na zastupitelský úřad své vlasti a obstaral si náhradní cestovní doklad. Mohl rovněž požádat o stanovení nové lhůty. Takto lze však učinit jen v době, kdy je pobyt cizince ještě legální, tedy v době platnosti výjezdního příkazu. Žalobce však takto nepostupoval. Z vyjádření žalovaného ve vztahu k vycestování rovněž vyplynulo (str. 2, druhý odstavec): „Dne 24. 02. 2025 byl rozhodnutím č. j. KRPA-64204-9/ČJ-2025-000022, podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců znovu zajištěn na dobu 90 dnů, za účelem správního vyhoštění na 90 dnů. Dne 07. 08. 2025 byl žalobce propuštěn ze záchytného zařízení, jelikož odpady důvody jeho zajištění – ze strany ZÚ Ruské federace nebyl vydán náhradní cestovní doklad. Žalobci byl žalovaným vydán výjezdní příkaz na 30 dní s platností do 05. 09. 2025. Žalobce však znovu nevycestoval, a tak mu byla rozhodnutím ze dne 16. 10. 2025 (vedeno pod č. j. KRPA-327181/ČJ-2025-000022, stanovena nová lhůta k vycestování 60 dnů.“

[28] Soud na tomto místě uvádí, že žalobce sice obecně odkazoval na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, avšak neuvedl žádné konkrétní rozhodnutí. Soud má za to, že žalobce hodlal odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150, kde se, mimo jiné, ve výroku II. uvádí: „O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“ V bodě 24 uvedl: „Lze tedy dospět k závěru, že v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv a podle současného právního stavu ani s citovanými ustanoveními návratové směrnice.“ Následně v bodě 25 dodal: „Na straně druhé ovšem musí rozšířený senát přihlížet k tomu, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR.“ V bodě 31 formuloval závěr, podle kterého platí, že: „[p]okud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu

známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince. V opačném případě je však správní orgán povinen cizince neprodleně propustit na svobodu, neboť zásah do osobní svobody cizince by nemohl být považován za odůvodněný v situaci, kdy by bylo předem zřejmé či pravděpodobné, že zákonný účel omezení osobní svobody nebude moci být naplněn“. Později Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 1. 2022, č. j. 10 Azs 388/2021-41, v bodě 8 zdůraznil, že „[Ž]alovaná proto při rozhodování o zajištění nemusí dospět k jednoznačnému závěru, že je účel zajištění proveditelný, musí se ale zabývat přinejmenším tím, zda je správní vyhoštění potenciálně možné“.

[29] Ve světle výše uvedeného proto zdejší soud posuzoval, zda bylo v době vydání napadeného rozhodnutí žalobcovo správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Dle názoru zdejšího soudu tomu tak bylo z následujících důvodů. Z obsahu správního spisu nevyplynuly žádné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly nemožnosti provedení vyhoštění. Žalovaný sice sám ve vyjádření k žalobě zmínil, že příslušný zastupitelský úřad žalobci nevydal cestovní doklad, avšak soud nemá tuto skutečnost za způsobilou vzbudit pochyby o možnosti žalobcova vyhoštění. Z nyní posuzované věci nevyplynuly žádné informace o tom, že by se mělo jednat o plošnou praxi uplatňovanou daným zastupitelským úřadem, a to ani ve vztahu k osobě žalobce, ani ve vztahu k jiným osobám. I s ohledem na tuto skutečnost má soud za to, že žalovaným zvolená doba zajištění v délce 90 dnů představuje přiměřeně dlouhou dobu na obstarání si cestovního dokladu žalobcem.

[30] Soud neshledal důvodnou ani námitku, kde žalobce uváděl, že se žalovaný dopustil nepřipustné paušalizace, když k zajištění přistoupil jen v důsledku žalobcova nelegálního pobytu na území. Žalovaný dle názoru soudu dostatečně jasně a srozumitelně popsal, jaká rizika shledal v případě žalobcova nezajištění. Dostal tak judikturním požadavkům na zohlednění osobních, majetkových i rodinných poměrů žalobce. Zohlednil rovněž žalobcovo dosavadní chování a nerespektování právního řádu České republiky. Dle názoru soudu je tak postup žalovaného v souladu se závěry, které rozšířený senát Nejvyššího správního soudu přdestřel ve výše citovaném usnesení ve věci 5 Azs 20/2016-38 (srov. zejm. bod 41). Žalovaný tak unesl důkazní břemeno ve vztahu k nezbytnosti žalobcova zajištění.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[31] S ohledem na výše popsané důvody dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Proto ji výrokem I. zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[32] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu – vykonavateli veřejné správy – tyto nevznikly nad míru obvyklou jeho běžné činnosti, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

[34] Ve vztahu k žalobcově návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud uvádí, že o něm nebylo zapotřebí rozhodovat, jelikož v zákonné lhůtě rozhodl ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha dne 30. dubna 2026

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
samosoudce